

[Sigsgaard.]
har spillet fallit, og derfor må der sættes en helt ny politik i stedet.

Jeg er lidt forundret over, at ingen af de betingelser, jeg har nævnt her, om offentlige regnskaber og de ansattes indflydelse, er nævnt, så vidt jeg har set det, i socialdemokraternes forslag, og det gør mig noget betænkelig, ikke mindst når vi tænker på en ikke særlig fjern fremtid, hvor socialdemokratiet måske igen får regeringsansvaret. Dette kunne desværre tyde på, at man vil fortsætte med den samme form for egnsudviklingspolitik, som man tidligere har ført, og som den borgerlige regering har fortsat, og som altså desværre har gjort problemerne større, eller i hvert fald er problemerne blevet større, mens man har ført den politik. Så jeg henstiller meget, at man tager sådan nogle spørgsmål op, som jeg her har rejst.

Hvad forslaget om et Østersøstaternes Forskningsinstitut om forurening angår, vil jeg sige, at det lyder umiddelbart tiltalende, men da DDR, altså Østtyskland, jo også er en Østersøstat, forudsætter det jo nok, at DDR anerkendes diplomatisk, og det vil da interessere mig meget at høre den diskussion, man åbenbart har haft i den socialdemokratiske folketingsgruppe, inden man fremsatte forslaget, om netop det spørgsmål, for mig at se, må der ligge en ændret holdning til den diplomatiske anerkendelse af DDR bag forslaget, så jeg synes, det var rimeligt, at vi lige fik det nævnt.

Jeg går da også ud fra som en given ting, at hvis ikke forslaget bliver gennemført under den nuværende regering i den nuværende periode og socialdemokratiet skulle få regeringsansvar i den kommende periode, så vil man gennemføre i hvert fald noget, der i hovedlinjerne svarer til det forslag, man her har fremsat; det kan jo ikke kun være et forslag, som man beder den borgerlige regering om at gennemføre. Det vil altså sige, at vi møder forslaget om et Østersøstaternes Forskningsinstitut igen, og dér må man i hvert fald have sin stilling klar, og den stilling må gå ud på en diplomatisk anerkendelse af DDR, ellers er der ikke rigtig nogen realitet i det. Men lad os få en kommentar fra ordføreren for forslagsstillerne til det spørgsmål.

Hanne Reintoft: Det er rigtigt, som det er nævnt, at Bornholm er en attraktiv ferieø ikke alene for os, men også for folk fra Sverige og Tyskland, men et nok så udpræget problem er det vel, at det er en arbejdsløshedso med store udsving i beskæftigelsen som følge af de mange sæsonprægede erhverv, der findes på øen.

Den 24. marts i år lå arbejdsløshedsprocenten i Rønne på 9 pct. mod 14 pct. året før og ligger altså væsentlig højere end landsgennemsnittet; arbejdskraftreserven er imidlertid forholdsvis meget større på Bornholm, end tallene kan give udtryk for, fordi en stor del landmænd, fiskere og hjemmegående husmødre har meget, meget ringe muligheder for supplerende indkomst.

Beskæftigelsen i den bornholmske stenindustri er mere end halveret i de seneste år som følge af den danske toldfri import af kantsten og brosten fra Portugal. Nedgangen i den bornholmske kantstensproduktion som følge af en ganske urimelig indrømmelse over for EFTA-landet Portugal har igen ramt de bornholmske transportfag, især skibsfarten.

Da Bornholm i 1968 havde chancen for at få fabrikken Amoda placeret på øen, afgav svenskerne hurtigt et bedre tilbud og fik den placeret på øen Gotland i stedet for som planlagt på Bornholm. Både de kommunale myndigheder på Bornholm og egnsudviklingsrådet har været meget passive og meget ligegyldige over for de vanskeligheder, som den arbejdende befolkning har på øen. Ansvar for Bornholms stagnation i udviklingen kan således i meget høj grad placeres hos de offentlige myndigheder, og vi finder det meget rimeligt, at der gennemføres en særlig støttelovgivning.

Det største problem for gennemførelse af en reel egnsudvikling er vel overvindelsen af de fordomme, som regeringen har mod statslige erhvervsvirksomheder og statslig placering af virksomheder i egnsudviklingsområderne. Hele perspektivplanen for 1970-85 har ikke engang overvejet egnsudviklingsproblematikken, men beskæftiger sig kun med en slags balance mellem den private og den offentlige sektor. Hvis regeringen virkelig agter at føre egnsudviklingspolitik, må den også planlægge denne politik og lade staten etablere erhvervsvirksomheder i de